

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Његово Величанство Краљ Петар I, благоволео је, на предлог Заступника Председника Министарског Савета, Нашег Министра Унутрашњих Дела, поставити:

за полицијског писара прве класе среза посавског, округа ваљевског, Драгољуба Новаковића, полицијског писара исте класе среза посавског, округа београдског, по молби;

за полицијског писара прве класе среза посавског, округа београдског, Сретена Трифковића, полицијског писара исте класе среза посавског, округа ваљевског, по молби;

за полицијског писара прве класе среза јадранског Богољуба Марковића, полицијског писара исте класе начелства округа пожаревачког, по службеној потреби;

за полицијског писара прве класе среза грочанског Чедомира Маринковића, бившег полицијског писара;

за полицијског писара друге класе среза гружанског Радомира Јојића, полицијског писара исте класе среза подунавског, по молби;

за полицијског писара друге класе среза подунавског Драгомира Ђуртовића, полицијског писара исте класе среза гружанског, по молби;

за полицијског писара друге класе среза рађевског Милоја Недића, полицијског писара исте класе среза рачанског, по службеној потреби;

за полицијског писара друге класе начелства округа тимочког Крсту Петровића, полицијског писара исте класе среза млавског, по молби;

за полицијског писара друге класе начелства округа пожаревачког Боривоја Алексића, полицијског писара исте класе среза моравског, округа пожаревачког, по молби;

за полицијског писара друге класе среза параћинског Добривоја Костића, полицијског писара исте класе среза тамнавског, по службеној потреби;

за полицијског писара друге класе среза космајског Владислава Н. Божића, поли-

цијског писара исте класе среза грочанског, по службеној потреби;

за полицијског писара друге класе начелства округа нишког Рајка Симића, полицијског писара исте класе среза јабланичког, по службеној потреби;

за полицијског писара треће класе среза тамнавског Милутина Ивановића, полицијског писара исте класе среза златиборског, по службеној потреби;

за полицијског писара треће класе среза моравског, округа пожаревачког, Божићара П. Тодоровића, полицијског писара исте класе среза јадранског, по молби;

за полицијског писара треће класе среза млавског Михаила Димитријевића, полицијског писара исте класе среза качерског, по молби;

за полицијског писара треће класе среза рачанског Животу Р. Спасојевића, полицијског писара исте класе среза рађевског, по службеној потреби;

за полицијског писара треће класе среза златиборског Војислава Новаковића, полицијског писара исте класе среза подгорског, по службеној потреби;

за полицијског писара треће класе среза љубићског Чедомира Јанковића, апсолвираног правника;

за полицијског писара треће класе среза деспотовачког Живојина Животића, апсолвираног правника;

за полицијског писара треће класе среза јабланичког Драгослава Красића, апсолвираног правника;

за полицијског писара треће класе среза колубарског, округа ваљевског, Константина Вукосављевића, апсолвираног правника;

за полицијског писара треће класе среза расинског Бранка М. Сарића, практиканта начелства округа београдског;

за полицијског писара треће класе среза качерског Војислава Мартиновића, практиканта среза кључког; и

за полицијског писара треће класе среза подгорског Милана Јоксиминовића, артиљеријског наредника и полицијског приправника.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 4. јула 1911. године, у Београду.

ОБЈАВА

Пошто постоји опасност, да исељеници, који се враћају из суседне Турске Империје, могу пренети колерну заразу у Србију, то на основу чл. 41. париске конвенције и члана 27. Упустава за сузбијање колере СБр. 10085/911. г. *наредбујем*: да се од данас забрањује прелазак из Турске Империје свима исељеницима, радницима, Циганима и другим лицима, која у масама прелазе границу.

С.Бр. 9028.

27. јула 1911. год.
у Београду.

Министар
унутрашњих дела,

М. Трифковић с. р.

РАСПИС

Свима начелствима, Управи града Београда и суду општине града Београда.

Тачком 12. Упустава за сузбијање колере од 10. септембра 1910. г. СБр. 10.081, наређено је органима полицијских власти да, кад се утврди случај колере или се појави случај који је само сумњив на колеру, у споразуму са лекаром, предузму све потребне мере за изолацију болесника.

Један скорашњи случај преношења сумњивог болесника из села у окружну болницу показао је, да поједини санитарско полицијски органи погрешно разумеју извршење изолације, ма да у тачкама 5., 38., 39., па све до тачке 53. закључно истих упустава има довољно детаља о начину и средствима за изолацију оболелих или на колеру сумњивих лица.

Несмотрен и неоправдан пренос оболелих или само сумњивих лица из места где се случај појавио па до места где има болница (из села у окружну варош), не само да је крајње опасан по здравље становника оних места кроз која болесник пролази, него у основи поништава принцип изолације. *Изолација значи уклањање оболелог лица из саобраћаја, а преношење болесника из једнога места у друго није*

Изолиција већ насилно увођење болесника у саобраћај, на штету здравља оболелога лица и околних становника.

Пошто према кретању колерне заразе у Јевропи, постоји озбиљна опасност да се зараза унесе у наш народ и поред свих превентивних мера на граници, — препоручује се лекарима, органима власти и грађанству да одмах за свако место засебно проуче месне прилике и за времена се постарају за локале и остале потребе, предвиђене у тачки петој упуштава за изолисање болесника, како их догађаји не би неспремне изненадили.

У свакоме насељеном месту, у коме нема болница или већ спремна колерна станица, морају се одмах свршити ови послови: наћи засебна зграда за издвајање оболелих или сумњивих лица; спремити средства за пренос болесника и умрлих лица, држати у резерви лица за болничаре и нудије; спремити простор за смештај умрлих; спремити средства за дезинфекцију (креч, плави камен, галица); и осигурати повчана средства за евентуалне потребе.

Ако се ови послови одмах брижљиво и до детаља не сврше, здравље и живот становника нашега народа биће изложени великој опасности у случају појаве колере.

Државне власти учиниле су, — а и у будуће учиниће све што могу да се зараза у народ не унесе. У случају да се зараза унесе, државне власти ће енергично настати да се појава заразе ограничи. Али, саме државне власти без сарадње свих општинских, средских и окружних самоуправних власти и целога грађанства, не могу постићи резултат који сви желимо да се постигне.

Препоручује се лекарима, органима власти и грађанству да ове напомене приме знају и по њима се управљају.

С.Бр. 8805.

20. јула 1911. год.
у Београду.

Министар
унутрашњих дела,
М. Трифковић с. р.

РАСПИС свила окружним начелствима и Управи града Београда.

Финансијским законом за ову годину измењене су и допуњене извесне одредбе закона о непосредном порезу

Овим изменама у финансијском закону циљ је да обезбеде правилно и на време прикупљање државнога пореза.

Зато су те измене од битног значаја како по државне органе, којима је поверена наплата државнога пореза, тако и за пореске обвезнике на којима лежи дужности да се одазивају својој пореској обавези у смислу воље и намере законодавца.

Тако, полицијске власти имају да обратe нарочиту пажњу на примену чл. 37. финансијског закона, којим је регулисан на-

чин наплате пореза од странаца и лица која немају сталног места становања.

У том законском пропису наређено је да странци, који се ма и привремено на краће време баве у земљи, као и она лица која немају сталног места становања, као што су: слуге, слушкиње, надничари и т. д. плаћају порез на принос од личног рада тромесечно у напред. За ове пореске обвезнике пореска књижица о плаћеном порезу сматра се као неопходно саставни део њихових легитимационих докумената.

Да би се ова законска одредба могла правилно применити препоручујем начелству — Управи — да обрати пажњу свима полицијским властима у земљи, на њихову законску дужност, која потиче из ове одредбе, а то је: да у будуће од ових лица, при овери њихових легитимационих докумената, и тражењу пасоша, при упису и испису, као и у опште при сваком правном послу, који долази у надлежност полицијских органа, — траже претходно на увиђај пореску књижицу, па тек, пошто се из исте увере, да је дотично лице испунило своју пореску обавезу, приступају даљем законском поступку.

Поред рада пореских органа тачно испуњавање овог законског прописа и од стране полицијских органа омогућиће правилну и редовну наплату овог пореза.

Нека Управа — начелство — изда потребне наредбе у горњем смислу свима подручним органима ради знања.

П. № 13299.

4. јула 1911 г.
у Београду.

Министар
Унутрашњих Дела,
М. Трифковић.

СТРУЧНИ ДЕО

О УВРЕДИ И КЛЕВЕТИ

од

Др. Томе Живановића

(НАСТАВАК)

Б. Закон о Штампи.

Према чл. 32. з. о шт. „ако је увреди претходило изазивање или незаконно поступање, поступиће се по § § 215. и 104 д казненог законика.“

„Изазивање“ се односи на увреду нанету приватним лицима, а „незаконно поступање“ на увреду нанету лицима побројаним у § 104. к. з.

За реторзију је дакле према Закону о Штампи довољно свако „изазивање“, т. ј. није потребно, да је увредилац изазван увредом, и поступак, којим је он изазван био, не мора бити незаконит, јер се то не захтева. Не захтева се такође, да је на изазивање „одмах“ одговорено увредом, те се има применити чл. 32. чим је увреда нанета за време трајања ефекта проузрокованог туђим поступком.

§ 21. Увреда и клевета у нашој судској пракси.

1. „Примени § 210. к. з. има и онда места, кад неко тврди, да ће ко други чинити, а не да је чинио дела, која заслужују презирање“ (К. С. 1877. Бр. 963, в. Н. § 210). — Ова је одлука нетачна, јер се је видело, да изношење одн. проношење будућих чињеница не може бити клевета, пошто се оне не могу доказивати.

2. Видело се је, да за појам јавности места из § 210. к. з. није довољно то, што је место свима приступачно, већ је потребно, и да се је изјава могла од неког сазнати. Ово је тачно примењено у одлуци К. С. 1904. Бр. 4457. и о. с. 1904. Бр. 10298. („за појам јавности дела увреде довољно је, да се дело догодило на јавном месту и да се је увреда од неодређеног броја лица могла чути, без обзира на то, да ли се је у конкретном случају доиста и чула. Према томе увреда нанета на жељезничкој прузи у пољу и пред радницама, јавна је...“) в. Н. § 210.

3. За појам кривице код увреде и клевете довољан је умишљај, т. ј. није потребна намера за вређање одн. клеветање. В. умесно К. С. о. с. 1904. Бр. 11830. (в. Н. § § 210 и 211).

4. За постајање клевете је битно, да је саопштавање од неког трећег лица непосредно сазнато. Ово наглашава умесно К. С. 1905. Бр. 11350, („према овоме за појам... клевете... битно је, да ко за некога пред другима што говори, што би овога мрзости, и презрењу публице изложило, све једно је, да ли је овај био присутан ила не, јер карактер овакве клевете састоји се у томе, да има ма колико лица пред којима се такво дело чини или да су сазнали за то дело у самом његовом извршењу. Према изложеном делу клевете не стоји, кад је клевета нанета у писму, и кад је тужилац лично и отворио, а не треће лице, што значи да нико други сем тужиоца није знао за садржину инкриминисаног писма“), в. Н. § 210.

5. „За постојање клевете из § 210. к. з. од пресудног је значаја то, шта се против извесног лица износи, без обзира на то, да ли је окривљено лице оно, што о другом говори, само измислило или од другог чуло“ (К. С. 1909. Бр. 3556, в. Н. § 210).

6. Терет доказивања је на оптуженом, као што се је видело. „По смислу § 211. к. з., вели К. С. (1881. Бр. 1057), клеветник мора доказивати истинитост свог тврђења; оклеветани не мора доказивати неистинитост истога“

7. „Примени § 211 к. з., вели умесно К. С. (1907. Бр. 1133), има места тек на главном претресу при изрицању кривичне пресуде, којом се тек приликом имају и могу да оцене сви докази и противдокази у погледу њихове доказне вредности, а та се оцена не може вршити приликом стављања под суд.“

8. § 211. к. з. није укинут чл. 58. зак. о шт., те важи и за клевете нанете путем штампе. (К. С. 1909. Бр. 12506).

9. У напису „Ви сте на жалост директор органа једне политичке партије,

не само кукавица већ и клеветник, јер своје клевете не можете да докажете, ви сте неваљалац, јер неосновано нападате на част поштенних људи и жена и на рад родољубивих установа". К. С. (1908. Бр. 12340.) није нашао клевету, „јер се, како вели првостепени београдски суд у свом решењу (1908. Бр. 24876.), у наведеним инкриминисаним изразима не наводе одређена, неистинита факта, којима се вређа част приватног тужиоца и худи његовом угледу, а то је по чл. 22. з. о шт. нужен услов за постајање клевете.“ Закон о Штампани захтева међутим навођење одређених факата, нити би то било оправдано, те је наведена одлука неумесна. У курзивом истакнутом делу наведеног написа несумњиво постоји клевета.

10. Инкриминисани став: „Замолим Х-а, да ми он ту депешу напише и експедира и дам му мислим 7 динара за то. Х, начелник поштанско — телеграфског одељења, је преписао ту депешу, коју сам ја потписао, па је препис послао, а оригинал предао Краљу Ал.“ Писац се брани тиме, што му је ово последње доставио У. Одбрану није усвојио првостепени београдски суд. Прво одељ. К. С. (1910. Бр. 5232.) поништило је неумесно његово решење о стављању под суд за клевету. „Своју оцену о постојању или непостојању дела клевете у овом случају, вели I одељ., суд је требао да учини с обзиром на то, да је у публикацијама, у којима какав писац као јавни радник износи своје усмене и сећања уобичајено, и да се као неминовно сматра изношење и оних тврђења, о којима писац не би имао свога уверења, дакле изношење тврђења туђих а не самога писма. Такво изношење тих тврђења допуштено је, у колико она по садржини својој не би као тајна стајала под нарочитом заштитом закона, или у колико се из начина самог изношења не би видело, да се објављивање таког тврђења чини из пакосне намере да се нападне на туђу част — § 211. к. з., а не из потребе, због које су уобичајене публикације усмена о стварима јавног интереса. Та је оцена, у колико би тужби приложени спис био публикација те врсте овде била тим потребнија, што тужилац и не наводи, да је оптужени демантован од стране У-а за тврђење, које је изнео као У-ова.“ Ово гледиште је потврђено одлуком опште седнице (1910. Бр. 6198). Очигледно међутим, да оно оставља част већим делом незаштићену од клевете. Истина је, да се у публикацијама од општег интереса могу износити и туђа тврђења, али би било противно интересу штићења части, да се допусти и изношење неистинитих туђих тврђења, којима се вређа нечија част. С друге стране видело се је, да је за постојање клевете без значаја, да ли се нешто наводи као своје или као туђе уверење, као што је то случај с оптуженим У, и да клевете може бити чак и онда, кад се саопштавају гласови, којима се вређа нечија част.¹⁾

¹⁾ Ово је умесно приметио првостепени суд у својим примедбама против одлуке I одељења („То што тужилац ничим не доказује, да је оптужени де-

11. Према § 213. увреда је преступ онда, кад је јавно или писмено учињена. Кад је дакле писмено намета, она је преступ, и ако није јавна. Ово је умесно примећено од К. С. 1889. Бр. 4680, в. Максимовић 171 и Н. 213. ст. 1. („Погрешно је, вели К. С., првостепени суд и по њему иследник кварта узео, да је дело ово иступно и као такво кажњиво по 2. тачци § 357 к. з., јер, и ако је истина оптужени инкриминисане изразе употребио у писму, које није публиковано ни јавности намењено већ упућено било лично на жену приватног тужиоца, ипак се дело ово има узети као преступно и као такво кажњиво је по § 212. к. з. зато, што законодавац наш одређујући у овом законском пропису казне за увреде учињене путем писменим, не чини у томе апсолутно никакве разлике, да ли је писмено, којим је увреда коме учињена, публиковано, и да ли је намењено јавности, или је упућено само на онога коме је увреда причињена. Према томе сва су дела ове врсте преступна, и о иступним увредама кажњивим по тачци 2. § 357. к. з. може бити говора само код увреда причињених речима или делом а не писмених. Јавност, о којој законодавац говори у § 213. к. з. односи се само на увреде учињене путем усмености.“

12. „Кад је ислеђењем утврђено, да је грдња и псовка извршена у дворишту, поред кога пролази и улица, тако да су инкриминисане изразе могли чути мимопролазећи улицом, као што су их сведоци и чули, онда, вели умесно К. С. (1903. Бр. 7115. и о. с. 1903. Бр. 8613), то није дело иступне увреде из тач. 2. § 357. к. з. већ дело јавне увреде из § 213. к. з.“ Као место извршења увреде се има на име сматрати не само двориште већ и мимопролазећа улица, јер се је и ту изјава омаловажавања могла од других чути, а улица је јавно место.

13. „За инкриминације у једном напису, вели К. С. (о. с. 1904. Бр. 11830), одговара увек лице, које је напис потписало и као своје предало, без обзира да ли је то лице напис и написало или је то други чинио. Потпис има једино ту особину, да оно лице, које је потписом персонифицирано, значи као сопственика написа, и да му на тај начин да потпуну форму, која би га од пасквиле разликовала. Потписом се напис за свој прима, а тиме искључује туђа одговорност за садржину написа, која постоји све док он није потписан“. Ово је тврђење неумесно у толико, што се као извршилац увреде има сматрати и онај, који је писао напис. Да би пак он био и кривац, потребно је, да је при писању био свестан, да ће напис доћи неком до знања.

(НАСТАВИТЕ СЕ)

мантован од стране У-а за изнето тврђење, равнодушно је за ову ствар, јер овде се он оптужује за инкриминисани став као писац, и горња околност нема никаква утицаја при расправи питања, да ли тај став садржи клевету, кад истинитост садржине инкриминисаних израза није утврђено.“

БЕЛЕШКЕ ИЗ СУДСКЕ ПРАКСЕ ПО КРИВИЧНИМ ДЕЛИМА

КРИТИЧНО ИЗЛАГАЊЕ

ОД
М. С. Ђуричића
члана Касационог Суда

(НАСТАВАК)

21.) Кад се војнику суди за дело, које је предвиђено у војном казном закону или Уредби о војној дисциплини, онда ће се и на њега увек и применити одредба тога законика, па ће се то учинити и у случају § 3 другог одељка крив. с. пост. [§ 3. Војног казног законика и § 52. Општег казн. законика].

На саучаснике ће се применити одредбе општег казног законика, ако се такво дело, у погледу њих, казни по томе закону.

Х. поднаредник редовне војске и У. тањигаш стављени су под суд за то, што су у друштву и договору украли из војног државног сењака седам бала пресованог сена.

Ово дело суд је квалификовао као дело прсте крађе из § 221. казн. зак.

Првостепени Суд овако је мотивисао своју пресуду:

„Према преставци управе војног сењака, признају оптуженог поднаредника Х-а и процењеној вредности саме крађе, према војном ценовнику, стоји дело прсте крађе кажњиво за опт. Х-а по § 79. војно-кривичног законика, у томе, што је он у договору са опт. У. у два маха украо седам бала сена из војног сењака, кад је тамо био командир страже.

У погледу опт. У-а стоји дело прсте крађе, кажњиво по § 221 к. зак.

[Пресуда прв. суда за варош Београд од 25. X 1908. № 34442].

Апелациони Суд дао је у пресуди ове мотиве:

„Првостепени Суд погрешно је узео да за опт. Х-а стоји дело из § 79. војно крив. зак., већ стоји дело из § 221. казн. зак. јер грађански судови, који су у овом случају надлежни, према § 3. крив. суд. пост., за суђење опт. Х-у, и ако је он војник под барјаком, пошто је ово дело учинио у друштву с опт. У-ом, који није војник, не суде по војном крив. зак. као војни судови, него као цивилни судови имају да примењују одредбе општег крив. законика“.

Са ових разлога Апелациони Суд подвео је ово дело и у погледу опт. Х-а под § 221. казн. зак. [Пресуда I Апел. Суда од 4. XII 1908. № 5403].

По изјављеним жалбама опт. Х-а и држав. тужиоца, Касациони суд уништи ову пресуду, примедбама I одељења од 3. I 1909. год. № 57., која гласи:

„Неправилна је и противна закону оцена суда, којом је нађено да у поступку опт. Х-а не стоји дело из § 79. вој. казн. зак. као што је то био узео првостепени суд, већ да стоји дело из § 221. к. зак. само по томе, што је он ово дело учинио у друштву с опт. У-ом, који није војник и да се с тога имају и наспрам овога применити одредбе општег кривичног законика.

Да је таква оцена Апелационога Суда неправилна, стоји као несумњив доказ наређење § 3. војног казненог законика, по коме војна лица за кривична дела, која нису предвиђена у томе закону, нити уредбом о војној дисциплини, казне се по општем казненом законнику.

Па како је дело, које је опт. Х. учинио, предвиђено у војном казненом законнику а на име у § 79., онда се Х-у казна није могла одређивати за дело из § 221. к. зак., које дело, према напред изложеноме, не може у овом случају насупрм опт. Велимира никако стојати.

Ове примедбе Апелациони Суд није усвојио већ је дао своје противразлоге. Ну општа седница Касационога Суда усвојила је поменуте примедбе, а одбацила противразлоге. [16. II 1909. год. № 1380].

Изложени случај публиковали смо само за то, што је он био погрешно схваћен од стране Апелационога Суда, па смо држали да га треба изнети, како би се у будуће такве грешке избегле.

Овде у ствари имамо посла с ткзв. особеним околностима¹⁾. Особени положај оптуженога Х-а као подофицира и командира страже, ствара у погледу њега законску погодбу за дело, кажњиво по § 79. Војно-казн. зак. и на сваки начин нема никаквог разлога да се ова законска погодба, основана на личном службеном односу оптуженога, ништи само за то, што он у томе кажњивом делу има и једног саучиниоца, за кога та погодба не стоји, већ важи пропис § 221. општер казн. зак. И по теорији кривичног права, и по § 52. општер казненог законика и по § 3. Војно-казненог законика ово је гледиште правилно, па су правилне и поменуте примедбе Касационога Суда, које су са њиме сагласне.

22. Један случај фалсификата јавне исправе [лажног оверавања Falschbeurkundung].

Х стављен је под суд за то, што је у мају месецу 1909. г. као поштар општине прекадинске, потписао својом руком пријем упутнице у суми од 20 динара, која је гласила на Радоњу Николића, на истој потписао адресанта Радоњу, који је писмен и кмета Д. Милошевића, да овај оверава пријем исте, ставио печат општински, новац примио и употребио у своју корист и тиме учинио дело фалсификата исправе.

У судској пресуди употребљавани су ови мотиви:

Према преставци прив. тужиоца, дневнику општинске поште у Прекадину стр. 215. протоколу приспелих и препоручених пошиљака исте општине, овери на обратной страни упутнице, протоколу ве-

¹⁾ Не можемо се овде упуштати у опширније излагање о појму „особених околности“ и његовом значају у кривичном праву. Оне читаоце који би се овим интересовали, радо упућујемо на скорању сирпну дисертацију нашег младог правника Д-ра Мирослава Јанковића, под насловом: „Der Einfluss besonderer Umstände auf Täterschaft und Teilname, München 1911 J.“

Види и пропис § 52. казн. зак. за Краљевину Србију.

штачења ове признанице на обратной страни исте и осталом ислеђењу, — овде стоји дело из § 148 т. 2. к. зак., јер је овим доказима утврђено да је Милан послао из Обреновца упутницу на адресу свога брата Радоње, која гласи на 20 динара, да је пошта прокувачка, по гласу дневника општинске поште, ову упутницу предала поштару општине прекадинске и да ова упутница није предана адресанту Радоњи, нити је заведена у дневник општинске поште у Прекадину о примљеним пошиљкама, већ је окривљени на обратной страни упутнице попунио признаницу, потписао адресанта Радоњу и, потписавши члана суда општине прекадинске Данила, исту оверио без његовог знања и одобрења, као што то тврди Данило под заклетвом, и да би све то добило званичан вид утиснуо и општински печат. Исто тако утврђено је и то да је ова упутница употребљена код државне поште у Прокуљу, где је и новац примљен.

Па како по извешћу поштанско-телеграфске станице у Прокуљу, оверавање оваквих признаница на обратной страни упутнице долази у круг надлежности општинског суда за све адресанте, који живе ван места државне поштанско-телеграфске станице, — то је овим несумњиво утврђено прављење лажне исправе, која носи вид јавности, а која су дела предвиђена у § 148 казн. зак.

Са ових разлога и како је доказано да је оптужени ово дело учинио, суд га је осудио на 2 године робије. [Пресуда првост. прокуп. суда од 22. V 1910. г. № 14240].

С овом пресудом сложио се и Апелациони Суд, само је оптуженога осудио на казну од 3 године робије [Пресуда I Одељ. 14. VI 1910 № 3060]. Ову пресуду ослабио је и Касациони Суд [I 12. VIII 1910 № 8606].

Овај случај публиковали смо за то, што је он правилно расправљен од судова, а и мотиви су судски потпуно исправни. Међутим ми смо навикнути да видимо да се деликти фалсификата код наших судова често олако узимају и да се по њима, са разним погрешним мотивацијама, кривци ослобођавају.¹⁾ Сам пак изнети случај преставља фалсификат, учињен у једном од новијих делокруга општинске власти, који је тако важан по јавни пословни саобраћај, да његова кривично-правна заштита заслужује озбиљну пажњу.

23. Један случај грађења неистинитог реферата о горосечи, из чл. 133. зак. о шумама.

Опт. Х. стављен је под суд за то, што је, као чувар шума села Ст. Трстеника, саставио лажан протокол о горосечи против Јована Н. и тиме учинио кривицу из § 111. казн. зак.

Судске побуде:

„Суд налази да овде нема дела предвиђеног и казнимог по § 111. казн. зак.“

¹⁾ Види одлуку суда, коју ћемо изнети у следећем примеру (стр. 23).

За постојање дела из § 111. казн. зак. тражи се да неко „за добит своју или другога или на штету других, писмене исправе, којих примање или издавање њему по званичној дужности припада, лажно или неискрено начини“, и т. д.

Пропис § 187. гр. с. п. говори о јавним исправама т. ј. говори које су битне особине неке исправе па да буде јавна; па између осталих у т. 2. пом. §-а каже, да су то оне, које су „по законом кругу његове радње и у надлежној форми издане“.

По чл. 133. зак. о шумама писмени реферат има да поднесе чувар шума и то онај, коме је поверено чување дотичне шуме. Чл. 131. зак. о шумама.

Из акта ове кривице, а особито из поднетог реферата под бр. 1919 види се, да је оптужени Филип био чувар шума села Ст. Трстеника, а из истих акта, као и сведоци сведока, види се да је лице Јован Н., кога је оптужени лажно реферисао, не из села Ст. Трстеника, већ из села Лопаша, и да је посечена гора у шуми села Лопаша, а не села Ст. Трстеника, чији је он чувар шума. Види се дакле, да је опт. Х. поднео реферат за сечу шуме, која није била поверена његовом чувању и за коју он по чл. 131. у в. с чл. 133. зак. о шумама није био надлежан да подноси реферат.

А кад је опт. Х. то ипак учинио, онда његов реферат не одговара закону, па као такав не може ни за њега, писца истог, имати никаквих кривичних последица.

Према томе кад нема законом прописане исправе, онда нема ни дела из § 111. к. зак. па се оптужени на основу § 250 а) кр. с. п. има пустити испод суђења.

[Решење Крушевачког Првост. Суда од 24. III 1908. № 11127].

По жалби државног тужиоца Касациони Суд уништио је ову пресуду примедбама III Одељења од 18. XI 1908. г. № 4980.

Ево тих примедба:

„По чл. 133. зак. о Шумама, реферати које састављају чувари шума у опште, без обзира да ли су горосече ухватили у својим или туђим рејонима, равнају се јавним исправама, и служе као потпун доказ о делу и кривици, док се противним доказима не обеснаже.“

Кад то стоји и кад је по лажном реферату опт. Х-а по делу горосече, опт. Јован Н. стављен и под суд и оптужен од државног тужиоца, — онда је тај суд погрешно узео, да тај реферат не вреди зато, што је исти поднет за горосечу, која је учињена у реону, који није био поверен његовом чувању.

Према томе кад је оптужени био у опште надлежан за издавање оваквих исправа, и кад је по кривици Јовановој сам изјавио да је исти лажно направио, онда је суд тај дужан да према томе и оцени одговорност оптуженога.

Првостепен суд усвојио је ове примедбе Касационог Суда и својим решењем поново је оптуженога по § 250. а) крив. с. пост. отпустио испод суђења. [Решење од 6. V 1909. № 15783].

WWW.UNILIB. Разлози судског решења:

„Не стоји дело, представљено тужбом државног тужиоца из § 111. у в. с § 132. кр. зак. због овога: За постајање дела из § 111. к. зак. тражи се да неко „за добит своју или другога или на штету других *писмене* исправе, којих примање или издавање њему по званичној дужности припада, лажно или неисправно начини. § 187. гр. с. п. говори о јавним исправама и између осталог вели, да су јавне исправе и „исправе од јавних српских власти или надлежатељства или општ. судова, у кругу њихове радње и у надлежној форми издане“.

По чл. 133. зак. о Шумама и реферат чуvara шума јавна је исправа, ако су испуњени сви услови, који се истим законским прописом траже, а на име, ако је чувар шума уватио кривца на делу, а у року од 24 сата, у присуству два грађанина, кмета и оптуженика извршио увиђај на лицу места и т. д.

У овом случају реферат опт. Филипа о горосечи нема све услове, које чл. 133. зак. о шумама тражи по томе што је:

Признањем опт. Филипа и исказом сведока Благоја Аздејковића, писара општинског, који је реферат о горосечи написао, као исказом сведока: Јована Цветковића кмета и Благоја Марковића и Николе Петровића присутника, под заклетвом је утврђено по § 229. крив. с. пост. да је реферат о горосечи по кривци опт. Јована Н. из Лопаше написао писар Благоје Аздејковић, да га опт. Филип није ухватио на делу горосече и да присутници Никола Петровић и Благоје Марковић нису присуствовали томе увиђају, а да је исти увиђај написао писар Б. Аздејковић и потписао присутнике, али да они тада нису били присутни, ма да је увиђај написао у општинској судници, а утврђено је и то, да и опт. Јован није био присутан томе увиђају.

Према свему овоме поднети реферат о горосечи не испуњава све услове из чл. 133. Зак. о Шумама и зато није могао бити доказ о кривичној одговорности ни о делу горосече за опт. Јована.

А кад не испуњава услове из чл. 133. зак. о шумама, онда се не може узети да је јавна исправа, јер само реферат састављен по чл. 133. Зак. о Шумама равна се јавној исправу, и зато поднети реферат по кривци Јована Н. због горосече који је реферат поднео опт. Филип није никаква исправа, па према томе није ни од каквог штетног утицаја на кривичну одговорност опт. Јована за представљену горосечу у истом.

Кад ово стоји, онда у радњи опт. Х-а као чувара шума, нема представљеног дела из § 111. у в. с § 132. кр. зак., без обзира на то, да ли је он опт. Х. — био надлежан да овај реферат поднесе или не.

Означено решење првостепеног суда, засновано на овим мотивима, оснажио је и Касациони Суд. [III 1. о VIII 1908. № 7986.]

Ово судско решење погрешно је и у формалном и у материјалном погледу.

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

КОЈОЈ АРХИВИ ПРИПАДАЈУ ЖАЛБЕ

Противу свију одлука власти интересована лица имају право жалбе, то је огарантовано и Уставом и другим специјалним законима.

Како се жалбе изјављују: коме се предају, у ком року, са колико таксе и т. д. прописано је законима.

Али има једна ствар која се односи на жалбе а која није регулисана законом већ праксом: није законом изрично прописано у којој ће се архиви чувати жалба.

Као што се зна, жалбе на одлуке полицијских власти, и по закону и по обичају, предају се — говорећи о жалбама у опште — непосредно оној власти против чије се одлуке жали, али, *по пракси те жалбе не остају код те власти већ њих узима за своју архиву она власт којој се жалилац жали.*

Овако раде окружна начелства према среским и Управа гр. Београда према квартовима, а можда ове власти не би тако поступале да тако не ради и Министарство, које по свом устројству даје нижим властима правац у раду.

Да ли је такав поступак правилан?

Жалбу прима и у свој деловодни протокол заводи она власт на одлуку чију је и изјављена, и здружује је са осталим актима предмета, на који се односи. По томе и по својој садржини жалба постаје саставни део предмета, по коме власт, пошто је примила жалбу, и даље ради: саслушава, прима представке, доноси одлуке и друго што треба. Кад буде време нижа власт цео тај предмет спроводи вишој власти *засебним писмом у препису*, у прилогу кога се шаљу, препис ожалбене одлуке за архиву старије власти и „сва односна акта“, и нижа власт у писму моли да јој се по размотрењу предмета¹⁾ акта врате на даљи рад. У ова односна акта сасвим природно долази и жалба.

Старија власт по досадашњој пракси кад размотри предмет враћа акта нижој власти али из њих узима и задржава за своју архиву, поред послатог јој прилога у спроводном писму, и жалбу, а о томе ништа не помиње у свом писму којим предмет враћа нижој власти, и ако је нижа власт тражила да јој се врате сва акта, и ако је жалба под деловодном нумером ниже власти, и ако је, као што смо навели, жалба саставни део предмета који припада нижој власти.

Најинтересантније је у овом поступку то, што жалбе после размотрења предмета нису ни у колико потребне старијој власти. Старија власт пошто размотри цео предмет (па и жалбу) свој одговор нижој власти (одобрење или поништај) не концептира на жалби већ на спроводном писму ниже власти, које је последњи акт ниже власти, а први који носи нумеру старије власти и због тога остаје код ње.

¹⁾ Наше полицијске власти скоро стално погрешно пишу *размотрене* место *размотрене*. Не каже се *исмислити, расмислити и расменити* него *измислити, размислити и разменити*.

Само ово доведе довољно је да сваког увери да је досадашњи рад старијих власти, који и иначе није основан на закону, неправилан, али има још један много јачи разлог.

Жалилац има право да у жалби употреби нове доказе и за потврду истих поднети прилоге. Кад старија власт поднети одлуку ниже власти и нареди да се „ожалбени наводи извиде и оцене“, како ће нижа власт по тим примедбама поступити кад је жалба са прилозима задржана код старије власти? — У том случају нижа власт новом преписком мора да тражи повраћај жалбе и кад по њеним наводима у смислу примедба више власти поступи. жалба остаје у актима ниже власти.

Дакле, потребно је да жалба остане код оне власти против чије је одлуке изјављена и са актима предмета на који се односи, те би и досадашњу праксу требало изменити. Ту потребу и оправданост исте увидели су давно наши судови и они никад жалбу не задржавају за своју архиву него је по размотрењу предмета враћају нижој власти. Па не само што то раде у односу према судовима него и у пословима које имају са полицијским властима.

Буде ли се једном усвојило, да жалба буде и остане са предметом на који се односи, имаће се та добит што би акта једног предмета била на једном месту, и што би се избегла излишна преписка између нижих и виших власти кад прима жалба затреба. Како, пак, ниже власти сва акта која су потребна старијој власти, шаљу у препису, могле би се, најзад, и жалбе преписивати, а нема никакве потребе, ни разлога, оригинална акта једнога предмета раздружавати и на разним местима чувати. Овако безразложно поступати, као што се до сад радило, значило би да старија власт може из предмета извући који хоће акт, на пример: саслушање дужника или испит кривца, и задржати га за своју архиву, а то право, сигурни смо, не би нико признао старијој власти.¹⁾

Душ. Николић.

ПОУЧНО-ЗАБАВНИ ДЕО

ВИДОКОВИ МЕМОАРИ.

(НАСТАВАК)

3. „Потписани судија грађанског суда округа нордског, вршећи дужност председника цороте среза камбреског, износи, да су, на основу решења кривичног суда

¹⁾ Нешто мало разлога правдају досадашње поступање са жалбама противу решења Министарства, које се, саобразно закону, поднесе непосредно Државном Савету и, пошто се тако заведе, остају у архиви Државног Савета. Али како у закону није изрично казано да те жалбе треба да остану у Државном Савету и како је предаја жалбе непосредно Државном Савету озакоњена из сасвим других разлога, а не да жалба остане у саветској архиви, требало би са разлога, које смо напред изнели о јединству предмета, и те жалбе здружавати са актима предмета на које се однесе и остављати их тамо где и цео предмет.

округа норд-ског од седмог прошлог Фруктидора¹⁾, којом су оборене и поништене оптужбе подвете 20. и 26. терминала²⁾, од стране председника пороте среза Лиљског, противу Цезара Хербоа, Франсоа Видока, Себастијана Боатела, Евгенија Штофела и Бриса Кокела, који су овде и Андреје Бордроа, који је у бегству, свих оптужених да су учиниоци или саучесници злочина прављења лажне јавне исправе да би ослободили Себастијана Боатела из затвора „Петрова Кула“ у Лиљу, где је био затворен, а Брис Кокел што је по тој лажној исправи пустио апсеника, који је био поверен њему као апсанцији именованог затвора, — сви оптужени са односним актима били предани потписаном ради стављања понова под оптужну пороту; да је приликом разматрања акта примећено да је Жан Франсоа Груар, затвореник у затвору „Петрова Кула“, био изостављен од председника поменутог суда, зашто је на тражење комесара извршне власти, и на основу прописа од 24. реченог фруктидора, била издана заповест да се доведе пред суд поменути Груар, и, пошто је саслушан, издата је наредба да се затвори као оптужен за саучесништво у поменутом фалсификату; да је потписано, пошто се нико у року од два дана, од кад су оптужени поново доведени у затвор овога среза, није жалио, прегледао акта хватања и затварања свих оптужених; да је испитао природу кривице за коју су оптужени, и да је нашао да су ове кривице такве природе, да заслужују срамну и бешчастећу казну, и да је, по саслушању комесара извршне власти, донео данас одлуку којом предаје све оптужене пороти за оптужење. На основу ове одлуке потписани је написао ову тужбу, која се после законских формалности има предати реченој пороти;

»На основу свега овога и по разматрању акта, а нарочито протокола саслушања извршених код писара „примирителног“ суда четврте секције општине лилске 19. последњег нивоа¹⁾, и 9. и 24. преријала²⁾ код „примирителног“ суда³⁾ општине дујске, који су протоколи придружени овим актима, потписани налази:

»Да је именовани Себастијан Боател, апсеник у затвору „Петрова Кула“ у Лиљу, пуштен у слободу на основу лажне одлуке Законодавног Одбора и Касационог Суда, издане у Паризу 20. примера⁴⁾ четврте године републике, потписане са Корно, Лесаж Сенол и Ла Коендр, а на полеђини које се налази налог за извршење представника народа Талота, адресоване реченоме Брису Кокелу; да ова одлука и поменути налог, којима се Кокел бранио, нису били издани од законодавног одбора и представника Талота; да се тим утврђује да одлука и налог представљају фалсификат јавне исправе; да се лажност ове исправе примећује на први поглед у томе што наслов гласи:

¹⁾ Последњи и ²⁾ трећи месец у календару прве Француске Републике. Пр.

³⁾ четврти ²⁾ девети ³⁾ у Француској код општинског суда постоји судија који има већу власт него наш општински суд и ⁴⁾ други месец у календару Француске Републике. Пр.

»Одлука законодавног одбора, Касациони Суд“, смешан наслов који је у једну власт смешао две разне;

»Да је деветог прошлог преријала у једној од ћелија у затвору у Дују нађен један бакарни печат без дршке сакривен у постељним стварима једног кревета; да је Видок спавао у тој ћелији; да је то тај печат који је утиснут на лажној одлуци и да даје истоветне отиске; да је се приликом прегледа у тој ћелији, који је извршио „примирителни“ судија из Дуја дан раније, чуло, при претурању креветских ствари, да је нешто пало што је звекнуло као бакар, или сребро; да је Видок, који је био ту, скочио и успео сакрити ствар која је била пала и показао једно парче турпије; да су Хербо и Штофел видели раније код њега тај печат и да је њима причао, да је био поручник у батаљону чије име тај печат носи.

»Да су речени Хербо, Франсоа Видок, Себастијан Боател, Евгеније Штофел, Брис Кокел, Андре Бордо и Жан Франсоа Груар, оптужени да су учиниоци и саучесници у прављењу поменутог лажне исправе тиме омогућили бегство поменутог Себастијана Боатела из затвора, где је био затворен на основу пресуде којом је осуђен на затвор;

»Да је Брис Кокел, поред осталог, оптужен што је на основу ове лажне одлуке пустио из затвора поменутог Боатела, који је њему као апсанцији реченог затвора поверен био; да је Брис признао пред председником пороте у Лиљу да је Боатела пустио трећег прошлог примера¹⁾ на основу ове исправе која је оглашена за лажну;

»Да му је ову одлуку предао Штофел који је и донео; да га је пред „примирителним“ судијом познао као доносиоца исте; да је Штофел долазио у затвор пет шест пута у размаку од десет дана и да је био увек код Хербоа који га је тражио, и да је остајао два три сата с њим; да су Хербо и Боател били заједно у истој соби и да је Штофел разговарао са обојицом; да је та назови одлука била упућена њему и да он не познавајући потпис није могао приметити да је лажна; да је речени Штофел, пошто је однео писмо у „Петрову кулу“, и сам посумњао да је оно лажно, јер је и раније долазио толико пута у поменути затвор али му никада није доносио писма, и да му је ту сумњу Брис Кокел потврдио кад га је пред примирителним судијом означио за онога који му је донео лажну наредбу на основу које је Себастијан Боател био пуштен у слободу;

»Да је Франсоа Видок изјавио да је Боатела упознао тек у затвору; да је знао да је Боател пуштен на основу наредбе предате Кокелу, који је био са браћом Боателовом и Превотом, другим апсеником, да је вечерао с њима у крчми Дорк-дрек-овој и да су се Кокел и Превот вратили тако око поноћи; да је изјавио „примирителном“ судији из Дуја да печат нађен у постељним стварима није његов, да није никад служио

¹⁾ Трећи месец Фр. Републике од 20. нов. до 20. дец. Пр.

у батаљону чије име печат носи и да он и не зна да је тај батаљон уједињен са једним од оних где је он служио; да је приликом тога претреса протествовао због турпије, коју је имао, бојећи се да се не посумња да ју је хтео употребити за стругање окова;

»Да је речени Боател признао да је осуђеник у „Петровој Кули“ и да је осуђен шест година затвора; да се сећа добро да су га једног дана Видок и Хербо питали колико ће дати да буде ослобођен; да им је обећао дванаест лира у готову, да им је дао седам и да им је требао дати остатак, ако га од куће не врате; да је изашао из затвора са своја два брата и са Брисом Кокелом; да је с њима био код Доркдрека и пио вина до десет сати у вече; да је знао да је из затвора изашао на основу лажне наредбе, коју су Видок и Хербо начинили, али да не зна коју је донео;

»Да је речени Груар пред потписаним признао да је знао да је Боател пуштен на основу више наредбе, да је после изласка овога видео речену наредбу и да је познао рукопис Хербо-ов; да он није на томе ништа радио, ни на прављењу лажне исправе ни на пуштању Боателовом;

»Да је поменути Хербо изјавио потписатом да је са Видоком и другим притвореницима говорио о ствари Боателовој. Да га је Видок наговорио да наредбу, на основу које би Боател могао бити ослобођен, начини; да је он на то пристао и узео прву хартију која му је дошла под руку и написао наредбу али да није никог потписао ни печат ударио; да ју је оставио на сто; да ју је Видок узео; и да је исправа, на основу коју је Боател пуштен, она иста коју је он без ознака написао;

»Да, што се тиче Андреје Бордроа, који је у бегству, изгледа да је и он могао знати за фалсификат по томе, што је на дан изласка Боателовог, додао Штофелу једно писмо од Хербоа и што је сутра дан по изласку Боателовом посетио овога у Агулену, где је се Боател био склонио.

»Из свих ових појединости излази доказано, реченим актима и протоколима, да је учињено дело прављења лажне јавне исправе, да је на основу ове исправе Себастијан Боател успео утећи из затвора „Петрова Кула“ у Лиљу, где је био предат на чување апсанцији, и да је ово бегство извршио 3. прошлог примера; дакле, да постоје два дела и сходно кривичном закону поротници имају изрећи има ли кривице до именованих Боатела, Штофела, Видока, Кокела, Груара, Хербо-а, и Бордро-а према наведеним делима.

»Рађено у Комбре-у 28. вандемијера пете године републике једине и нераздељиве.

Нолекерик с. р.⁶

2. Одлуку оптужбе пороте среза Камбре-ског од 6. примера године пете, написане у продужењу ове тужбе и којом је одлучено да има места оптужењу означеном у тужби;

3. Наредбу донесену од председника пороте истога среза и истог дана, о за-

тварању Себастијана Боатела, Цезара Хербо-а, Евгенија Штофела, Франсоа Груара и Франсоа Видока;

4. Протоколниховог спровода среском суду од 21. прошлог бримера;

5. Одлуку засебне пороте за суђење од истог дана, која гласи:

»а.) да је лажност исправе поменуте у тужби утврђена;

»б.) да је доказано да је оптужени Цезар Хербо ово дело учинио;

»в.) да је доказано и да га је у злој намери извршио;

»г.) да је доказано да је и Франсоа Видок учинио ово дело;

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

I

Суд општине мишарске, актом својим Бр. 1626, пита:

»Моли се уредништво, да изволи дати обавештење, које је потребно ради правилнијег поступка у доле описаном спорном питању:

Пресудом суда општине В. од 28. септембра 1909. год. № 2553, кажњен је са три дана затвора Р. Ђ. грађанин ове општине за истујно дело. Пресуду своју, која је постала извршна, суд општине В. послао је на извршење *овоме суду*, где осуђени стално живи.

Када је приступљено извршењу пресуде и осуђени лишен слободе, он је тражио да му се казна затвора замени новчано, и суд овај, својим решењем одобри ту замену, и од осуђенога наплати новчану казну у девет динара, коју унесе у приход своје касе и изда признаницу из признаничне књиге осуђеноме.

Да овако уради, суд је имао ослонаца у §§ 15. и 16. 49. и 50. полициј. уредбе и §§ 313 и 315. кривич. закона, па је тако и урадио, јер да је окривљени издржао затвор, општина ова имала би да сноси терет његовог издржавања у затвору (огрев, осветљење итд.).

Суд општине »В« који је судио окривљеноме, противан томе, што је окривљени платио казну овој општини, тражи наплаћену казну да му се пошаље из касе ове општине, сматрајући да она његовој каси припада.

Суд овај сматра, да је извршујући пресуду исту извршио на начин законом предвиђен, и да је у праву што је новчану казну увео у приход своје касе, јер казна та припада општинској а не државној каси. Законом казним, а ни полицијском уредбом није предвиђено, да ова казна припада оној власти, односно општини, која је судила, а по најновијим изменама §§ 15. и 16. полицијске уредбе вели се: »власт мора примити понуђену замену затвора новцем«. Према овоме, власт је, у овом случају суд овај, извршио пресуду, па било да је окривљени затвор издржао у затвору општинском, на терет ове општине, било да је платио казну овој општини.

Питање је дакле спорно у томе: која је општина у праву за ову казну, односно чијој каси она припада?»

На ово питање одговарамо:

У овом истакнутом случају, пресуду је изрекао суд општине в-ске и ако је кривац из општине мишарске.

По тачци 3. чл. 94. закона о општинама, општински судови сами извршују своје пресуде и по кривичним и по грађанским споровима.

Према томе, у овом овде случају, општински суд в-ски, који је пресуду изрекао, имао је права да тражи од тога суда да му се осуђени упути ради издржавања осуде.

Али да би се избегле све незгоде, које би настале по осуђењу, ако би се спроводио из општине у општину на издржавање осуде, Суд општине в-ске, са свим умесно, послао је своју пресуду томе суду да је он изврши сходно § 286. кр. суд. пост. наравно, за рачун онога суда, који је пресуду и донео.

Сав рад тога суда, дакле, састојао се у томе, што је учинио услугу в-ском суду да изврши једну његову пресуду.

Како је и замена казне дошла као последица извршења туђе пресуде, и како управо из ње и извире, то и новац, који је положен, има да припадне општини в-ској, а не мишарској, јер да није било пресуде, не би дошло ни до замене.

У осталом, и саму замену строго узев по закону, имао је да учини суд општине в-ске а не тај, али кад је он то већ учинио, не може одатле изводити право да својој каси присвоји суму, која је у питању.

Као убедљив пример нека послужи ово:

Суд општине в-ске, осуди једнога грађанина те општине, који је учинио кривицу у атару његове општине, па га осуди и на извесну накнаду општинској каси за учињену штету.

Хоће ли та накнада припасти општини мишарској због тога, што је и пресуда послата њој на извршење.

Наравно да неће.

Треба, дакле, једним рефератом констатовати да је новац погрешно унесен у касу, и дотичну суму послати општини в-ској, а њена признаница и реферат правдаће пред Гл. Контролом учињени издатак по рачунима.

II

Суд општине варошице Деспотовца актом својим Бр. 907, пита:

»Суд моли уредништво да у наредном броју Полиц. Гласника објасни:

Ко је надлежан, полицијска или пореска власт, за наплату таксе из тариф. дела бр. 95. зак. о таксама, како је треба примењивати: на новоотворене или и на већ постојеће радње; и

Има ли везу ова такса са таксом из ТБр. 404. или су то засебне две таксе, за пријаву тбр. 95 и за истицање фирме бр. 404?»

На ово питање одговарамо:

По чл. 5. става првог закона о радњама сваки онај, који хоће да упражњава

ма какву радњу, дужан је да се обрати дотичној комори, и тражи у опште дозволу за отварање радње.

Кад добије ову дозволу, односно кад испуни услове који се тамо постављају, он може отворити радњу и почетак ове дужан је да пријави полицијској власти према другом ставу поменуте законске одредбе.

Према томе, с обзиром и на то, што тачка 95. говори о пријави радње, дакле о ономе о чему и став руги чл. 5. закона о радњама, а не о дозволи, таксу ову треба да наплаћује полицијска а не пореска власт.

То се, у осталом, види и отуда, што се ова такса налази у одељку, који говори о наплати такса код полицијских и извршних власти, а пореска одељења, сем незнатог изузетка по закону о порезу и трошарини, не долазе у ред извршних власти у ужем смислу те речи.

Ова такса нема ничега заједничког са таксом из тачке 404. тарифе, јер се ова последња наплаћује у корист општинских судова и за са свим друге ствари.

Такса ова важи само за нове радње а не и оне, које већ постоје.

III

Суд општине дрлупске, актом својим Бр. 806, пита: како ће се наплаћивати такса код општинских судова за истујне кривце, а како, пак, за сточне пасоше.

Ово питање суд је датирао 27. јула ове године.

Како је, међутим, још у броју 19-ом од 15. јула ове године, дато обавештење по овоме, то се јасно види: да општински часници и деловођа општ. дрлупске и не читају оно што у листу излази, него сматрају да уредништво постоји само ради њих, па кад им што затреба оно ће им им одговорити.

Међутим, уредништво је решено да на питања општинских судова, чији часници не прате редовно шта у листу излази, не даје никаква одговора, па зато и у овом случају неће да одговара на поменуто питање.

Ово исто важи и за деловођу општине балајничке у срезу добричком.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

ПОТЕРЕ

Новица Маљевић. из Прекорађе, досељеник из Црне Горе, одговара за убиство, али се налази у бегству.

Новица је стар 25 година. раста високог, бркова малих прих, у сукненом оделу, са шубаром на глави; наоружан је брзометком пушком и револвером.

Денеша начелника ср. косаничког Бр. 8060.

СКРЕЋЕ СЕ ПАЖЊА

Управа града Београда, пресудом својом, прогнала је на свагда у А.-Угарску **Тодора Папа**, познатог коцкара.

Да би пограничне власти могле спречити његов долазак у земљу, износи се његова фотографија.

Он је стар 25 година, родом из Сурчина, висок, косе смеђе, очију угаситих.

Акт Антропометријско-Полицијског Одељења Бр. 1250.

Константин Атанасопулос, Грк из Цариграда, ухваћен је од стране београдске полиције у прављењу лажних чекова.

Како није искључена могућност, да је он свраћао још у које место у Србији, и учинио превару, то износимо његову слику и позивамо све власти и приватна лица, која би знала што о овоме Константину, да то саопште Управи града Београда, у чијем се притвору он сада налази.

Сава Јовановић, тако се зове једно лице, које је ухваћено у Загребу, у моменту кад је покушало да из пена извесног лица изврши крађу.

Сава, ако је у опште казао право име, вели да је рођен у Призрену, да је син Михаила Јовановића, и да је столарски калфа.

Сава је висок 162 см., косе црне, бркова смеђих, обрва кестењавих, образа округлих, очију зелених, у горњој вилицы нема један зуб. а с леве стране ребара има велики младеж.

Ако је ово лице учинило какво кривично дело у Србији, и ако се што у опште зна о њему, нека се то достави Управи града Београда, с позивом на њен акт Бр. 26610 у које име и слику износимо.

Т Р А Ж И С Е

Лазар Трајчевић, ђак овдашњи, отумарао је 18. овог месеца, и до данас се није вратио родитељима.

Он је стар 11 година, малог раста, косе црне, очију угаситих. Од одела на себи је имао:

Тихомир Н., бив. келнер, осумњичен је, да је извршио крађу ових ствари: једног малог сребрног часовника на црном гајтану; две аустријске златице од по 10 круна и 80 динара у српском новцу.

Љубисав је стар 50 година, смеђ.

Сви су у сељачком оделу.

Депеша начелника ср. сврљишког Бр. 7681.

Станоје Станимировић, притвореник неготинског првостепеног суда, који је био на посматрању у ова. душевној болници, побегао је.

Он је стар 18 година, средњег раста, сувољав, плав. Од одела на себи је имао: на глави панама шепир; црне панталоне; и јелек без рукава.

Акт Управе града Београда Бр. 26093.

Љубомир Ивковић, бив. председник и благодјелник општине моравичке, стављен је решењем начелника среза качарског Бр. 7331 под кривичну истрагу и у притвор, за дело из § 113. крив. закона, али се налази у бегству.

Он је стар 50 година, малог раста, дежмакст, црномањаст, у сељачком оделу.

Акт Управе града Београда Бр. 26134.

Сава Николић, из Црнолевице, **Петар и Љубисав Илић**, из Грбавче, притвореници, провалили су апсану на затим побегли.

Сава је стар 29 година, средњег раста, плав.

Петар је сув, средњег раста.

Он је стар 33 године, средњег раста, дежмакст, плав, бркова малих плавих, обријан.

Акт Управе града Београда Бр. 25918.

Сава Јовановић

качкет грао боје; панталоне исте боје као и качкет, и сур. капут

Акт кварта врачарског Бр. 7876.